

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **MCE Slaný, s. r. o. (dříve MCE VOEST Czech Republic, s. r. o.)**, se sídlem Slaný, Netovická 538, zastoupené JUDr. Evou Šaškovou, advokátkou se sídlem Kladno, Štítného 1344, proti žalované: **České obchodní inspekci**, se sídlem Praha 2, Štěpánská 15, o žalobě proti rozhodnutí ústředního ředitele České obchodní inspekce ze dne 30. 10. 2003, č. j. 4677/1100/2003/Kr/Št, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2008, č. j. 7 Ca 89/2007 - 70,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Výše označeným rozhodnutím zamítl ústřední ředitel České obchodní inspekce (dále jen „ústřední ředitel“) odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí ředitele inspektorátu České obchodní inspekce Střední Čechy ze dne 10. 5. 2003, č. j. 22/06/11-03/Br., kterým byla žalobkyni podle § 19 odst. 1 písm. b) zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých zákonů, uložena pokuta ve výši 70 000 Kč pro porušení povinností stanovených v § 13 odst. 2 citovaného zákona, jehož se

žalobkyně dopustila tím, že v období od 1. 10. 1999 do 31. 12. 2002 uvedla na trh stanovené výrobky, aniž by před tím na ně, jakožto jejich výrobce, vydala prohlášení o shodě.

Žalobu, již žalobkyně brojila proti rozhodnutí ústředního ředitele, Městský soud v Praze zamítl rozsudkem ze dne 28. 2. 2006, č. j. 7 Ca 2/2004 - 32. V odůvodnění shledal, že žalobkyně byla výrobcem podle zákona o technických požadavcích na výrobky a před uvedením stanovených výrobků (ocelových mostních konstrukcí) na trh byla povinna vydat prohlášení o shodě výrobku s technickými předpisy a o dodržení stanoveného postupu posouzení shody (dále jen „prohlášení o shodě“).

Tento rozsudek však Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalobkyně zrušil rozsudkem ze dne 14. 3. 2007, č. j. 1 As 44/2006 - 58, neboť městský soud porušil právo žalobkyně na veřejné projednání věci za její účasti. Z důvodu ekonomie řízení a za předpokladu, že při nařízeném jednání nedojde ke změně skutkové situace, se pak kasační soud obsáhle vyjádřil též k podstatě věci samé, přičemž se ztotožnil s hodnocením městského soudu v tom, že to byla právě žalobkyně, kdo měl povinnost vypracovat písemné prohlášení o shodě předmětných výrobků jako jejich výrobce, a to před jejich dodáním na trh.

Ve věci následně po provedeném jednání městský soud rozsudkem ze dne 27. 2. 2008, č. j. 7 Ca 89/2007 - 70, žalobu opět zamítl a rozhodl též o tom, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění ve shodě se svými původními závěry uvedl, že podle zákona o technických požadavcích na výrobky (ve znění tehdy účinném) byla žalobkyně jako výrobce kovových dílců a prvků používaných v pozemních komunikacích (mostních konstrukcí) povinna před uvedením na trh vydat prohlášení o shodě. Konstatoval přitom, že v předmětné věci nebyl mezi účastníky spor o tom, zda žalobkyně v uvedené době uváděla dotčené výrobky na trh, a zda před jejich uvedením na trh nevydala prohlášení o shodě. Sporu nebylo ani o tom, že na trh byly uváděny výrobky stanovené dle nařízení vlády a ani o tom, že žalobkyně tyto výrobky fakticky vyrobila. Soud se však neztotožnil s námitkou žalobkyně, že povinnost vydat prohlášení o shodě nastupuje pouze u osoby, která nese celkovou odpovědnost za všechny faktory ovlivňující možná nebezpečí spojená s používáním výrobku. Uvedl, že taková povinnost stíhá výrobce, kterým je podle § 2 písm. c) zákona o technických požadavcích na výrobky osoba, která vyrábí výrobek (ať jej navrhla či nikoliv) a také ta, která jej pouze navrhla, aniž by ho nutně vyráběla. Závěr žalobkyně, že výrobcem nemůže být osoba, která výrobek vyrábí, avšak nenavrhla jej, je zcela lichý.

Pokud jde o žalobkyni při jednání namítaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2007, č. j. 1 As 20/2007 - 57, poukázal městský soud na rozdíly mezi těmito případy totožných účastníků. V namítané věci kasační soud shledal rozhodnutí žalované nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, neboť nebylo nijak zřejmé, že právě žalobkyně uvedla stanovené výrobky na trh. V nyní souzené věci však bylo uvedení výrobků na trh žalobkyní nesporné. Tato skutečnost se navíc nepochybně podává ze správního spisu. V souladu s § 2 písm. b) zákona o technických požadavcích na výrobky byl okamžikem uvedení výrobků na trh žalobkyní přechod vlastnického práva

stanovených výrobků (předmětu obchodněprávního vztahu) z žalobkyně na jejího odběratele.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále též stěžovatelka) včasnou kasační stížnost, v níž setrvala na podstatě svých předchozích tvrzení. Nesporná faktická výroba ocelových konstrukcí v jejím dílenském provozu totiž ještě neznámá, že tento výrobní subjekt je výrobcem ve smyslu zákonné definice. Tyto výrobky žalobkyně pouze fakticky vyráběla, aniž by je však zároveň navrhla. Veškeré povinnosti stanovené zákonem a nařízením vlády nesměřují k dílenské provozovně, ale k osobě, která odpovídá za správné zpracování návrhu výrobku, jakož i za další faktory ovlivňující proces vzniku výrobku až po jeho umístění do konkrétní stavby. „Výrobcem“ výrobku přitom nemohou být zároveň dvě nebo více osob, to však z rozsudku městského soudu plyne. Také okamžik uvedení výrobku na trh je vždy pouze jeden. Všechny faktory spolu vytváří vlastní výrobek, žalobkyně je však nemůže znát ani ovlivnit a proto okamžikem, kdy je tento výrobek poprvé uveden na trh ve smyslu zákona je až okamžik kolaudace stavby, pro niž byla konstrukce vyrobena. Tato konstrukce nemůže být použita v jiné stavbě. Prohlášení o shodě pak musí obsahovat sdělení, že konstrukce je v souladu s technickými předpisy, ale jen pouze pro konkrétní stavbu. Žalobkyně může ovlivnit pouze podmínky při samotné fyzické výrobě, tj. dodržení dokumentace co do jakosti materiálu, rozměrů, kvality spojů, nátěrů, atd., a všech existujících technických norem a předpisů. Proto je žalobkyně držitelkou certifikací udělených nezávislými autorizovanými osobami, jimiž je též pravidelně kontrolována. Žalobkyně vystavuje ke každému svému výrobku prohlášení pro odběratele, které však nenahrazuje prohlášení o shodě. Pokud tedy objednatel žalobkyni předal k výrobě nevyhovující dokumentaci, mohou existovat i žalobkyní vyrobené nevyhovující ocelové konstrukce, ohrožující zdraví osob a veřejný zájem ve smyslu zákona. Jestliže soud konstatoval, že žalobkyně ve smyslu zákona vyrobila stanovené výrobky, uvedla je na trh a nevydala o tom prohlášení o shodě, o čemž není mezi účastníky sporu, je zřejmé, že soud nerozpoznal podstatu sporu. Přitom jedinou spornou otázkou je nepodložené tvrzení žalované, že žalobkyně je ve smyslu zákona výrobcem, který uvádí stanovené výrobky na trh, a proti tomu stojí opačné, o definice a jednotlivá ustanovení právních předpisů opřené tvrzení žalobkyně, že takovým výrobcem, který je tedy povinen k tomu vydávat prohlášení o shodě, je osoba od žalobkyně odlišná.

Z uvedených důvodů navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

V podání ze dne 14. 7. 2008 pak žalobkyně doplnila, že městský soud v napadeném rozsudku rozhodl pouze o nákladech řízení před ním, nikoliv však o nákladech předchozího řízení o kasační stížnosti, přestože jej k tomu kasační soud ve svém rozsudku ze dne 14. 3. 2007, č. j. 1 As 44/2006 - 58, zavázal.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatovala, že žalobkyně uvádí obsahově stejná tvrzení jako v průběhu správního řízení i předchozích soudních řízení. Při jednání před městským soudem nedošlo ke změně skutkové situace, na věc je proto plně aplikovatelný názor uvedený ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu. Navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

V daném případě se Nejvyšší správní soud právní podstatou věci [tedy otázkou, zda žalobkyně byla podle zákona o technických požadavcích na výrobky povinna, jako výrobce předmětných ocelových mostních konstrukcí, tedy částí posléze většího díla, vydat prohlášení o shodě k těmto stanoveným výrobkům a nebo zda má takovou povinnost až zhotovitel finálního díla] zabýval již v předchozím rozsudku ze dne 14. 3. 2007, č. j. 1 As 44/2006 - 58. Své závěry přitom podmínil tím, že „*mohou obstát toliko tehdy, nedojde-li při nařízeném jednání ke změně skutkové situace*“.

Jak vyplynulo z protokolu o jednání konaném dne 27. 2. 2008 (č. l. 68), k takové změně nedošlo. Žalobkyně uvedla, že na žalobě trvá a přednesla žalobu shodně jako v soudním spisu. Dále poukázala na svůj již dříve projevovaný právní názor, že není výrobcem, protože nesplňuje legální definici výrobce. Žádný z účastníků pak nevznesl důkazní návrhy.

Za tohoto skutkového stavu nevidí Nejvyšší správní soud důvodu, pro nějž by se měl odchýlit od svého, již v předchozím rozsudku vyjádřeného názoru, který nyní postačí ve stručnější formě připomenout. V něm vycházel z předmětu, cíle a smyslu zákona o technických požadavcích na výrobky, jimiž bylo zakotvit nejen požadavky na bezpečnost výrobků uváděných na trh, ale i širší informační povinnost o nich. Výchozím předpokladem přitom zůstává, že na trhu mají místo jen bezpečné výrobky. Proto zákon stanoví celou řadu povinností všem, kdo uvádějí na trh výrobky, které by mohly ohrozit zdraví nebo bezpečnost osob, majetek nebo přírodní prostředí. Z ustanovení § 2 písm. c) uvedeného zákona vyplývá, že výrobcem může být v konkrétním případě buď osoba, která výrobek vyrábí (bez ohledu na to, zda jej též navrhla), nebo osoba, která jej navrhla, aniž by ho však nutně vyráběla. Určujícím kritériem v případech, kdy se na výrobě (od fáze návrhu) stanoveného výrobku podílí více osob, tak zůstává otázka, kdo tento výrobek hodlá uvést na trh pod svým jménem. Uvedením výrobku na trh se i nadále považuje především okamžik, kdy došlo k prvnímu přechodu výrobku z fáze výroby nebo dovozu do fáze distribuce. Tento pojem je nutno vnímat i na případy, kdy je výrobek dodáván uživateli přímo, tj. s vyloučením distribuční sítě, a také případy výroby či dovozu výrobků pro vlastní provozní potřeby výrobce.

V dané věci nebyla spornou skutečnost, že žalobkyně předmětné ocelové mostní konstrukce v uvedeném období fakticky vyrobila (byť dle dokumentace zadavatele) a uvedla na trh, a to pro zakázky silničních (Rokycany, Planá, Litol, Mladeč) a železničních mostů (Bělehradská, Dasnice).

Bylo proto její povinností stanovit vlastnosti těchto výrobků a možnosti jejich užití, a to bez ohledu na to, že je zhotovovala podle návrhu či na zakázku další strany. Byla to tedy právě žalobkyně, kdo měl povinnost vypracovat písemné prohlášení o shodě dotčených výrobků jako jejich výrobce, a to před jejich dodáním na trh. Tuto právní otázku tak zodpověděl městský soud, stejně jako žalovaná, v souladu se shora zmíněnou právní úpravou.

Námitka žalobkyně, že městský soud nerozhodl o náhradě nákladů řízení o předchozí kasační stížnosti (vedené pod sp. zn. 1 As 44/2006), je také nedůvodná. Městský soud ve výroku č. II napadeného rozsudku rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Tento výrok pak opřel o § 60 odst. 1 s. ř. s., přičemž uvedl, že i když byla žalovaná ve věci úspěšná, žádné náklady řízení jí nevznikly. Tomuto výroku ani jeho odůvodnění nelze i přes jeho stručnost nic vytknout. Podle § 110 odst. 2 věty první s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti. Z toho plyne, že v novém rozhodnutí, kterým se řízení končí (§ 61 odst. 1 s. ř. s.), tak krajský (zde městský) soud rozhoduje znovu o náhradě nákladů řízení, a to komplexně. Do těchto nákladů řízení patří jak náklady vzniklé v novém řízení před krajským soudem, tak i náklady, které vznikly v původním řízení před krajským soudem a též náklady, které vznikly v řízení o kasační stížnosti. Tyto náklady přitom tvoří jediný celek a krajský soud o jejich náhradě rozhodne jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. Ostatně ze stejných principů vychází i úprava civilního soudního řízení (srov. např. § 224 odst. 3 či § 243d odst. 1 o. s. ř.; dále např. J. Bureš, L. Drápal, Z. Krčmář a kol.: Občanský soudní řád, Komentář, II. díl, 7. vydání, Praha, C. H. Beck, 2006, str. 1185, 1298 - 1299).

Nejvyšší správní soud tedy shledal námitky žalobkyně nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. listopadu 2008

JUDr. Lenka
Kaniová
předsedkyně senátu